

صبوری مثال زدنی مادران

قابل باور نیست، گذشت از محبتی که همیشه نماد نهایت عشق و علاقه بوده است. عشق و علاقه و محبتی که هیچ توقّعی در آن پنهان نیست. عشق و علاقه مادر به فرزند چگونه می تواند نادیده انگاشته شود؟!

ما انسان ها وقتی یک دیگر را دوست نداریم، همیشه این دوستی و علاقه را مقید می کنیم به توقّعاتی که از طرف مقابل خود داریم. اگر چند بار از خود گذشتی تو را با بی توجهی پاسخ دهد، اگر در مقابل تمام فداکاری ها، حاضر نباشد از خواسته های خود بگذرد و متقابلاً برای تو از خود گذشتگی نماید، این دوستی سرانجامی نخواهد داشت و به زودی پایان خواهد پذیرفت. عشق و علاقه های بشری معمولاً عاری از توقّع و خواسته های متقابل نیست. اما عشق مادر علاقه ای بدون بازخواست است.

عشق مادر به فرزند، از همین رو، همیشه سمبل عشق متعالی و پایدار بوده است. وقتی بخواهند محبتی را مثال بزنند که ایثار در آن نمایان باشد، به علاقه مادری تشبیه می کنند. اما چگونه می شود همین مادر که حاضر نیست خاری به دست فرزند رود، به شهادت او در راه خدا راضی می شود و افتخار می کند. مادران شهدا چگونه تمام عشق خالص خود به فرزند را فدای دین می کنند؟!

اصلاً قابل باور نیست، برای تمام آنانی که تا به حال مادر نبوده اند، باور کردن این که مادر نه تنها در فراق فرزند شهید خود نمی گیرد که با شکوه و عظمتی وصف ناشدنی، بدون این که کمر خم کند، از رشادت فرزند سخن می گوید و فریاد می زند: «ای کاش باز هم پسر داشتم که فدای اسلام کنم!». این جمله را بسیار از زبان مادران شهدا شنیده ایم. صحنه ای را به خاطر می آورم که مادر، سر پسر خود را که دشمن از تن جدا ساخته، به میدان جنگ می اندازد که «ما آن چه را در راه خدا داده ایم، بازپس نمی گیریم». در کربلا چنین صحنه هایی دیده شده و نقل شده است.

صبر بر مصیبت تنها در پناه عشق است که میسر می گردد. عشقی قوی تر از ناگواری پدید آمده. عشق مادران شهدا به خدایی که آنان را در خلقت خود شریک گردانیده. فقط مادران این را می توانند درک کنند، این که خداوند چه تفضلی بر آنان نموده که قدرت خلق بشر بدان ها داده است! عشق به فرزند را تنها در برابر عشق به خداوند می توان ندیده گرفت و بر فراق آن صبر نمود.

روز زن است و دوباره نام و آوازه زنان نامدار بر سر زبان ها. سخن از زنانگی و عظمت این مخلوق الهی و صحبت از کرامتی است که خداوند به زن ها نموده و مادری را در قواره آن ها قرار داده. اما شکوه و کبریایی خداوند را در صبر و شکیبایی مادران شهدا می تواند نمودار کرد و این بار روز زن را با صبوری این مادران جشن گرفت.

امروز و هر روز برای انسان مسلمان روز جنگ است، چه نبرد نظامی باشد، چه فرهنگی، چه شهید در میدان مبارزه نظامی باشد و چه فرزندی که در راه اعتلای دانش و اقتدار اسلام تلاش کرده و قربانی تروریسم دشمنان خدا شده است. شهدای هسته ای هم شهیدانی هستند والا و مادرانی دارند که پس از همه تلاش های شبانه روزی، کودک را به چنین عرصه هایی رسانده و ناگهان با مصیبت از دادن فرزند مواجه می شوند. امروز هم مادران همچنان عشق به فرزند را می توانند در پرتو عشق الهی نادیده گرفته و با اخلاص و از جان گذشتگی صبوری کنند.

این پیامی برای تمامی ما زنان مسلمان است. صبوری مادران شهدا که شهادت هنوز راهی فراخ دارد و تا دشمن هست و کسانی که خدا را انکار می کنند و بر شیطنت خود پای می فشارند، زن مسلمان حاضر است بر تمام مصیبت ها صبر نماید. این بار به صبوری مادران شهدا روز زن را پاس می داریم.

